

Szarka László Csaba:
Ünnepi beszéd a soproni Szent István-napi városi ünnepségen
(2026. augusztus 20.)

Tisztelt Szent István-napi Ünneplő Gyülekezet!

Szent István királyunk az államalapítással úgy illesztette be hazánkat az akkori világrendszer kereteibe: a keresztyén Európa eszmei közösségébe, hogy közben a nemzet identitása és szuverenitása megmaradt.

Geofizikus kutatóként, akademikusként, református presbiterként, a Soproni Kálvin Kör elnökeként, a Professzorok Batthyány Köre energia-munkacsoportjának elnökeként, Szabolcsból jött soproni polgárként, egyaránt ezt a szentistváni eszményt látom ma is követendőnek (a tudomány nyelvén ún. „célfüggvénynek”), azzal nehezítve, hogy a világrendszer is fordul.

Hogy hogyan jön össze a tudomány és a vallás? Úgy, hogy a keresztyénség és a tudomány nemhogy nem ellenfelei egymásnak, hanem egyenesen szövetségesek a mai korszellem – jobban mondva kórszellem – elleni küzdelemben.

Összetartozás. Szent István kultuszát Szent László király teremtette meg: a Szent István-empléknap megülését a Szabolcs várában megtartott zsinaton rendelte el. Abban az évben (1092-ben), amikor a soproni ispáni vár erősítése, az ún. vörös sánc elkészült.

Sopron felemelkedése („szabad királyi várossá” nyilvánítása) idején Szabolcs várát a tatárok már lerombolták. Sopron másoktól szenvedett: számító és agresszív nyugatiaktól, belső árulástól, túszejtésről, külső zsarolástól, mielőtt a várost IV. (Kun) László királyunk 1276 novemberében felszabadította, és 1277 januárjában kiváltságlevéllel jutalmazta.

Az azóta eltelt csaknem 750 esztendő történéseiből hadd említsek meg egy jelentéktelen, de összetartozásunkat jelképező epizódot: a soproni népszavazást követő években nagyapám és barátai Szabolcs- és Szatmár vármegyékben, Bereg- és Ugocsa vármegyék megmaradt részeiben lelkesen vásárolták a Leghűségesebb Város borát.

Soproniként. A királyi kiváltságlevél 700. évfordulóján, 1977 őszén a Jereván-lakótelepi Barátság-szobor felavatását már kezdő soproni kutatóként éltem meg. Amikor a szoborról évekkel később felderengett, hogy a két női fej talpazatául szolgáló közös kőszál maga a keresztyénség lehet, kifaggattam az örmény szobrászművész fiát. *„Hát persze, hogy az”* – mondta. *„Apám még egy pálmaágot is tervezett középre, de az elvtársak azt már nem engedélyezték, mert rájöttek, hogy az emlékmű keresztet formáz.”* Levonhatjuk tehát azt a következtetést, hogy az Úr azokban az évtizedekben is csodásan működött, amikor arról nem vettünk tudomást.

Csoda volt a 89-es Páneurópai Piknik is. Azt pedig az évfordulós Európa-nap szentistváni pillanataként éltük meg, hogy Antall József miniszterelnök a fertőrákosi kőfejtő katlanjában egy asztalpadra szökkenve erősítette meg, hogy ő bizony igenis 15 millió magyar miniszterelnöke. Az ezredforduló táján, miközben a soproni akadémiai kutatóintézet egyik legeredményesebb időszakát élte, a figyelmes szemlélőnek már észlelhetővé váltak a világ tudományában olyan jelek, amelyekből posztmodern felforgatási szándéokra lehetett következtetni.

Kórszellem. Ebből lett a kórszellem. Míg a természettudománynak szigorú – mondhatjuk úgy, hogy „mennyei” – törvényei vannak, az olyan tudományterületek, amelyek tárgya részben vagy egészben az ember, nagyrészt értékrendekről és érdekekről szólnak. (Tipikusan ilyen az ember és a természet kapcsolata.) Tudományosnak a kórszellem mindent relativizáló értékrendjét és globalisták érdekeit tették. Én az önfeladás hirdetőivel szemben az emberbarát kutatók közé tartozom, akik szerint a mértékletes emberi beavatkozás a természetbe szükséges és jó, hiszen házunk, iskoláink, templomaink mind ember által jöttek létre. Az önfeladást és a reménytelenséget érzelmekre ható propagandával terjesztik, mindenekelőtt a gyökértelenített fiatalok között: vonzó, de álobjektív, azaz hamis jelszavakkal, olyanokkal, mint „zöldátállás”, ember-okozta globális „klímavészhelyzet”.

2020 nyarán nyíltan meghirdették a világ 2030-ra ütemezett ún. Nagy Újraindítását, a Great Reset-et. Úgy mondják, hogy semmink se lesz, de boldogok leszünk. A rejtőzködő, ámde hatásaiból kikövetkeztethetően létező erőter – ismertebb nevén: háttérhatalom – közvetlenül megmutatta

önmagát. Mindent, ami korábban normális és elfogadott volt, abnormálissá igyekeznek nyilvánítani, és mindent, ami abnormális, normálissá. A saját test és a nem szabad változtatgatására, a gyökerek megtagadására, a társadalom működési alapjainak felszedésére, a kórszellemhez való hasonulásra biztatnak.

Pusztai vándorlás. A rendszerváltozás (1990) táján úgy számolgattam, hogy Magyarország majd nagyjából két generáció múlva, egy körülbelül 40 éves, jelképes pusztai vándorlás végén kerülhet újra a szentistváni szuverenitás helyzetébe. (Mint tudjuk, a negyvenéves bibliai út a szolgaság utáni felemelkedés próbatételeiről szól.) A 2020-as próbatétel rettenetét látva egyre inkább azon kellett aggódni, hogy vajon 2030-ra – mire letelik a jelképes 40 év –, meg tudjuk-e egyáltalán tartani hitünket és hazánkat.

Ez év tavaszáig bizakodó voltam, mert a nemzeti szuverenitást érő támadások kivédésére Magyarország hatékony szentistváni védőpajzsot alakított ki, sőt igyekezett felkészülni – a nehezített célfüggvényt szem előtt tartva – a világrendszer fordulására is. Ami a kórszellem alakítóinak, a globalista Brüsszelnek nyilván nem tetszett, hiszen a példa ragadós lehet. Egy hatalmas gépezet lendült működésbe, kifejezetten Magyarországra célozva. A gépezet hatásosságához – idézek – *„elég ... egy többféle érzelmet egyszerre megmozgató kép. S az sem baj, ha nem a valóságot ábrázolja. Csak a látszatot.”* (Schiffer András, 2019). Úgy vélem, hogy egy professzionálisan megkonstruált látszat áldozataivá lettünk. 2026 tavaszának igazi tragédiája nem a kormányváltás maga, hanem az, hogy a kórszellem elleni védőpajzsot eldobtuk magunktól. A magyar nemzet védtelenné, sőt megosztottá vált.

Isten fegyverzete. Így indultunk neki a pusztai vándorlás hátralévő négy évének. Már csak egyedül a Jóistenre bízhatjuk magunkat, mutasson irányt, *„merre vezet a helyes út?”* Pál apostol Efézusbeli gyülekezetekhez írt levelében (Efez. 6:11–20) a következőt tanácsolja: *„Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben.”* A fegyverzet az akkori kor nyelvén övet, mellvértet, sarut, pajzsot, sisakot és kardot jelentett. De miután mi nem egymás ellen, hanem a hamisság ellen harcolunk (a tudományban és a mindennapi életben egyaránt), nekünk az igazságszeretetet övét, az igazságosság mellvértjét, a

békesség evangéliumának saruját, a hit pajzsát, az üdvösség reményének sisakját és a Lélek kardját kell felvennünk. A Lélek kardjával nem az ember, hanem maga a Szentlélek vág, elválasztva egymástól az igazságot és a hamisságot. Az ember minden egyes nap választ abban, hogy elfogadja-e a Lélek kardját. Ha elfogadja, a szeretetet, a Szentlélek igazságát választja. Ha elutasítja, az ember saját magát teszi Isten helyére, aminek következménye az igazság tagadása, üldözése, valamint az igazság iránti közömbösség.

Én az isteni fegyverzet felvételéhez, a Lélek kardjának elfogadásához kívánok mindannyiunknak folyamatos elszánást, és mindezzel összhangban áldást, békességet!

Elhangzott a soproni Szent István templom előtti téren, a 9 órai szentmisét követő városi Szent István-ünnepség keretében